Tit-Bits of Animal Life

V25. No. 1, January 1925

JL
KZm211, NOTTB
N25.25.1
197931

1163

Vol. XXV] January, 1925 [No. 1

Society for the . . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL

OFFICE OF THE REGISTRAR ... MADRAS
24 FEB 1925

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.

Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

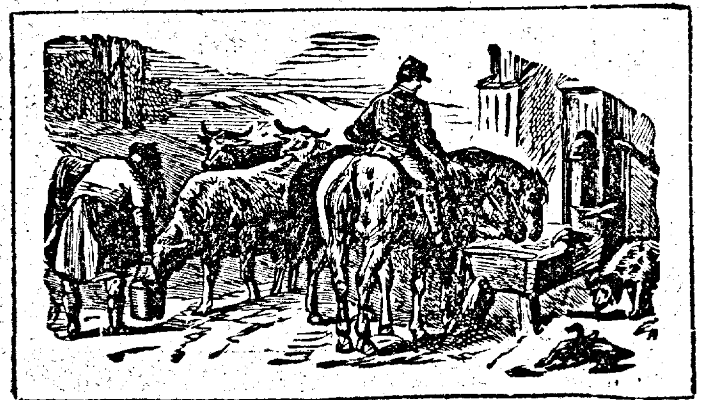

EDITED BY
Rai Saheb G. Venkataranga Rao, M.A.,
Member of the S.P.C.A.
சென்னை: ஜீ. ஹி. கி. சங்கத்தின் மெம்பராகிய
ராய் சாஹேப் ஜீ. வெங்கடாங்க ராவ், எம்.ஏ. அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXV. No. 1.

January, 1925–ஹு ஜனுவரிமீ

CONTENTS

	PAGE
IN ENGLISH	
Kindness to Animals	1
The Animal Week	3
Animal Week	5

பொருளடக்கம்

தமிழின்	பக்கம்
எஸ். பி. ஸி. ஏ. யின் மகாநாடு:—	
ஒரு புதிய யோசனை	6
ஜீவகாருண்யத்தைப் போதிக்க நியமிக்கப் பட்ட வாரம்	8
நாமதேவர்	,,
மநுநீதிச் சோழமன்னன்	9
ஆயுதபூஜை	10
ஒரு பயங்கரமான காட்சி	,,

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை

சம்புடம் XXV.] JANUARY, 1925-ஹு ஜனுவரிமீ [இலக்கம் 1.

I

Kindness to Animals

A CONFERENCE OF LEADERS

With a view to organize an Animal Week, the members of the Society for the Prevention of Cruelty to Animals held a Conference of the representatives of various civic, social and religious bodies, on Saturday, November, 1924, in the Wesley College Hall with His Grace the Archbishop of Madras in the chair. Among others present were Dr. Annie Besant, the Hon. Mr. Justice Odgers, Dewan Bahadurs P. Parankusam Naidu, G. Narayanaswami Chetty and Govindoss Chathurbhujadoss, Rao Sahebs R. Krishna Rao Bhonsle and G. Venkataranga Rao, the Rev. J. E. Neill, the Rev. D. G. M. Leith, Dr. F. H. Gravely, Mr. C. Abdul Hakim, Mr. Hamid Hassan, Mr. A. Ranganatha Mudaliar, Mr. P. A. Subramania Iyer, Mr. H. C. Balasundaram, Mr. C. S. Govindaraja Mudaliar, Mr. A. J. Leach, Mr. M. A. Tirunarayanachari and Mr. R. Suryanarayana Rao.

MR. TIRUNARAYANACHARI

In explaining the object in calling the Conference said that the Society required the help and suggestions of various influential bodies to celebrate the Animal Week which was started last year in a humble way. They realized that it was children that ought to be appealed to, and with this object a Conference of Headmasters was held sometime back when ways and means were devised for celebrating it in their schools. They now wanted the co-operation of persons like Dr. Besant whose influence in all spheres pertaining to the welfare of the land, especially the depressed, dumb and suffering, was well known. Bands of Mercy would be formed by obtaining the signature of boys. In churches, they wanted an Animal Sunday when collections might be made. In Mosques and Hindu Ashrams this work might be carried on during this week. The scouts might inscribe it as one of their tenets to prevent other people doing cruelty to animals. Lastly, the speaker quoted from the speech of the Prince of Wales in opening the Animal Week in London that, though it might be that the man who protected an animal from ill-treatment acted with the object of befriending the animal, nevertheless his kindness reacted on him and made him a better citizen.

MR. P. A. SUBRAMANIA IYER

Explained what was being done and what could be done in schools. He said that it was only within the last one or two years that interest on this subject had been aroused in educational institutions. He suggested that School Assemblies might be held where kindness to animals might be made the subject of discussion. As a rule the Indian boy took very kindly to animals. It might be that he did not rear pets, but the idea of cruelty seldom entered his mind. The Hindus were taught that in lower animals and even in inanimate objects God lived. Manu had ordained that men should not ride in carriages to which was yoked a hungry or diseased animal. If for the purpose of feeding a hungry cow a man stole straw, the *Shastras* stated that he must not be punished. Speaking about Buddhism, the speakers said that Rao Saheb R. Krishna Rao Bhonsle once aptly remarked that Lord Buddha was the first President of All-World Society for protecting

animals. Thanks to the efforts of Dr. Besant and others, the scout movement had come to stay in this country. A scout looked upon all creation as most dear to him and treated every animal with great care and kindness.

The Rev. D. G. M. LEITH

Said that tying dogs in chains, heavily whipping jutka ponies and keeping birds in cages were things that offended human sentiment and harmed the lower animals. He suggested that the Sunday School was a splendid opportunity which could be used for putting simple, straight, practical questions dealing with the treatment of animals. This subject might be taken up also at big religious festivals. During the Animal Week in every Church, Temple and Mosque, sermons could be preached on it.

Dr. ANNIE BESANT

Said that she was in London when the Animal Week was held there last time. At that time a very large meeting was held in Queen's Hall to commemorate the centenary of the man who first took up the thing as a definite humane duty. The work, however, in England was different from the work in this country. Over there, there were definite organizations for the prevention of cruelty, because the city was full of horrors. There were classes of people whose occupation was inevitably one of quite barbarous cruelty. So far as Dr. Besant knew, there was nothing of that kind in this country; so that the work here was a very much more individual matter. Her suggestion was that every one could endeavour to lessen the suffering of animals by taking the several small matters which altogether amounted to a huge heap, as it were, of animal pain. One thing that everybody might do was themselves to set the example first and then teach children or any other persons. In the next place, whenever they saw cases where thoughtless or unconsciously cruel acts were being committed, they must feel it their duty to interfere and stop those acts. But the interference must be kindly and gently made.

There were two things, proceeded Dr. Besant, that she had noticed and desired to mention. The first was the way in which a cow's head was tied to its leg. In justification of it, it was said that it was done for the purpose of safety. She believed there could be no necessity to tie the two extremes so closely together. The animals, after being so tied, were allowed to go in the streets. What would happen to them if a motor car came dangerously near them? The animals might sometimes fall and be caught under the car. The same was the case with hobbling donkeys. It was also overloaded, and people could see its legs bending under the load. In Benares they had practically stopped it. That was done by speaking to the boys of the Central Hindu School who were asked in every case to go and speak to the owners kindly and stop the cruelty. They had thus practically abolished it in Benares.

Keeping birds in cages was another instance of cruelty. She did not see much of that habit here. In Northern India they could see large numbers of birds kept in small cages. In one house she found there were some birds kept hanging in the dark, because the birds would sing only in the dark.

The overloading of carts was one of the worst difficulties. They were loaded up to the point where the animals could just draw on the flat and it would be impossible for them to go up a slope. The remedy was to frame rules, such as had been framed in Calcutta, that a pony or bullock so many hands high could pull such and such weight.

Dr. Besant welcomed the Animal Week as a good thing. She suggested that the instinct of love and natural affection that the animal was a playmate must be fostered in children. The boys would wake up to their duties and the older people also might be stimulated to be kind to animals. They could make the untouchables understand that a great part of their untouchability lay in the kind of food and drink they took.

OTHER SPEAKERS

Swami Asokananda spoke next and said that Hinduism taught that every part of the creation was endowed with spirit and must not be injured.

Deaconess C. Tuke suggested that kindness to animals should be taught to children throughout the year instead of in a particular week.

Mr. P. B. Cooper spoke on raising funds for the Society, and explained that Zorastrianism also was against cruelty to animals. Mr. Hameed Hassan assured support to the

19793

organizers on behalf of Muslim religious leaders and educated Muslims. Mrs. Cannan suggested that during the Animal Week arrangements might be made to get a speaker allowed in each school and cinema theatre.

RESOLUTION

The following resolution was then moved from the chair and adopted by the Conference :—

Inasmuch as a very great deal of cruelty arises from thoughtlessness and ignorance, it is an important part of the training of the young both in their general education and in their special religious training to inculcate in them the great duty of kindness to animals, and therefore :

This meeting urges all religious teachers to take every opportunity (and especially during the Annual Animal Week) of urging upon their hearers the supreme importance of kindness to animals.

THE CHAIRMAN

In concluding the proceedings, observed that cruelty to animals was the result very largely of thoughtlessness or ignorance and that the best way of combating it was to teach people while they were young, through that most potent channel of all, religion. The idea of kindness was the foundation of every religion. They must give opportunities to religious teachers and others to inculcate it in the minds of young men.

With a vote of thanks to the Chairman and the other visitors, proposed by Dewan Bahadur P. Parankusam Naidu, the Conference adjourned.

II
The Animal Week

Y. M. I. A. CELEBRATION

A Public Meeting

In response to the request of a Representative Conference, recently convened by the Society for the Prevention of Cruelty to Animals, that this week should be celebrated as the Animal Week by as many institutions as possible, the Young Men's Indian Association held a public meeting on November 20, 1924, in Gokhale Hall, when speeches were made appealing for kindness to animals, birds and insects. Mr. D. K. Telang, Manager, *New India*, presided, and the other speakers were Prof. S. K. Yegnanarayana Iyer, Mr. K. Sanjiva Kamath and Mr. Maung Ji.

Prof S. K. YEGNANARAYANA IYER

Said that all forms of cruelty, cruelty inflicted by man upon man and that inflicted by beasts upon beasts, were ultimately traceable to ignorance, which prevented the offenders from seeing their identity or oneness with other forms of life. It was because they felt a form of separateness that at times they had an inclination to do injustice or cruelty to animals. If they realized that the grand synthesis of life achieved in this country in the remote past was not a mere fabrication of a feverish imagination, but facts which, though beyond their comprehension at present, it must be their object to realize by effort, their cruelty would vanish automatically. When they took the whole body as one unit, they did not find one part of it injuring another. If this principle of unity was pushed forward, the cruelty would be impossible. Missionaries from the West did not go sufficiently deep into this problem; they only took a humanitarian view and appealed to the good instincts of the people. But in this country, where the grand oneness of the whole cosmos had been preached, it would be very easy to inculcate lessons of kindness. Sanskrit poetry, which had a very human, humane and divine inspiration, cultivated the instinct which made them shudder at cruelty. The other day, some scouts were collecting butterflies and preserving them. He was shocked at it, while a European professor, who also was there, felt a sense of pleasure at the sight of the varied collection. He wished to point out that the scout movement should be Indianized and freed from such hobbies. Lastly, he alluded to the story of Shakuntala to explain how she was brought along with the young ones of deer and grew up with nature.

Mr. SANJIVA KAMATH

Pleaded for a more impressive form of celebrating the Animal Week. For instance, he suggested that all the animals in the city should be given a holiday on one day during the Week. He recalled how in the olden days, and also to some extent at the present day, a day was set apart each year for the worship of the cow. So far as the Hindus were concerned, they believed in the existence of a soul in every being, and therefore they must realize that cruelty to animals was a crime which must be punished.

MR. MAUNG JI

Said that in the interests of the future of India social questions like the treatment of animals, etc., must be satisfactorily solved. They seemed to have fallen from the high ideals of ancient days. Human progress could be judged by the way in which they treated animals. In this country it was easy to be religious. Could it therefore be difficult to solve the problem of treatment of animals? Western people had got an entirely different outlook; to an English boy to kill a bird or shoot a hare or rabbit was not a cruel thing; his conception was that God created them to be shot, eaten and enjoyed by man. But even in the West the idea of kindness to animals was getting popular. Therefore there could be absolutely no difficulty in Indians taking to it; they believed in the brotherhood between the superhuman, human and sub-human kingdoms.

THE CHAIRMAN

In bringing the proceedings of the meeting to a close said that the principle underlying kindness was the fact of the unity of life between the superhuman, human and sub-human kingdoms. He believed that in India at least the work of preventing cruelty should not stand in need of any violent or vigorous propaganda. It was a thing which ought to be absolutely clear to every Indian. India had acquired a reputation of having been in the past, and to some extent also in the present, exceedingly humane. But, somehow or other, their religious principles or the teachings of their ancient culture had got the knack of not being actually translated into action. It appeared very peculiar to him that in India, which was more vegetarian in essence, it should be her *karma* that cow-killing should be introduced. That was the nemesis, it appeared to him, for having strayed away from the ancient noble path. But having come to the present condition, real propaganda must be carried in the educational institutions. The curriculum should be modified so that students right from the beginning would have a complete picture of what the treatment of animals in the past had been, and then led easily by degrees to see that in the resuscitation of the ancient, elder civilization lay really their actual welfare at the present time. Students should be encouraged to have pets. It had got a wonderfully humanizing effect.

The Chairman then illustrated his point by a few apt stories and anecdotes culled from various sources and experiences. He told of how a prisoner took to keeping the eggs he got and hatched them by the warmth of his bed and how the chickens hatched took his mind away from the cause that led to his imprisonment, and how by rearing the chickens the minds of his co-prisoners were so affected that they would not eat the chickens when they were served as 'broilers'. He (the Chairman) had such a fondness for pets that some of his friends thought that he had gone mad over his cat. He had hated cats all his life till a certain one attached himself to him; and the result was a wonderful change in his mind with regard to his attitude towards them. He once had a horse to whom he was very much attached and whom he used often to feed. And the result was that the animal liked him and always welcomed him with a neigh. But the same horse once almost bit his groom's head off because he did not show that kindness to him. If only the drivers of horses and bullocks of hired carriages and carts, could be made to do the feeding and grooming themselves, they would not have the heart to be cruel to them; and the animals also would do their work without having to be whipped. In conclusion, the Chairman emphasized that what reading and hearing lectures could not do the rearing of pets would most certainly do, with its humanizing and softening influences, inculcating the idea that cruelty to animals was sin, prevention of it duty, and kindness a source of joy and happiness.

Mr. E. N. Subramaniam proposed a vote of thanks and said that in Oklahoma the Animal Week celebration this year was given official recognition, and teachers, speakers and publishers were asked to participate in it, and that likewise in the present meeting there was a splendid teacher (Mr. Yegnanarayana Iyer), able speakers (Messrs. Kamath and Maung Ji) and a distinguished publisher (Mr. Telang).

The meeting then terminated.

III

Animal Week

CELEBRATION IN MADRAS

[BY E. N. SUBRAMANYAM, B.A. (HONS.)]

The Society for the Prevention of Cruelty to Animals deserves the thanks of one and all for the 'Animal Week' now being observed from the 11th to the 23rd of this month. This certainly deserves to be a permanent institution, for it is but just and proper that we should think in terms of the mute creation for at least one week in the year. This is the first time that a regular week of the kind has been organized in this country. 'Animal Weeks' have been held with tremendous success in England and America and other countries. It was early in April last that a 'Be kind to Animals Week' was held with striking success in Oklahoma in the United States of America. The following Proclamation made by the Governor of that State bears eloquent testimony to the fact that the Government of that State recognizes the importance of the Week:

'Whereas, since the teaching of kindness, justice and mercy to every living creature is one of the powerful factors in our civilization, and the development of good citizens and whereas the President of the United States has approved the general observance of "Be kind to Animals Week" and whereas the American Humane Education Society, the Oklahoma State Humane Society and similar organizations throughout the country have selected the week beginning April 6, and ending April 12, 1924, for this observance and invite the people to talk it, the press to publish it, the teachers to teach it and the ministers to preach it, now therefore, I, M. E. Trapp, as Governor of the State of Oklahoma, hereby call upon every citizen in the state of Oklahoma to join in the observance of this Week, and aid in the promulgation of this great teaching as far as possible. The greatest need in all the world is kindness and there is no stronger force for the eradication of crime than the correction of cruelty, neglect and abuse.'

Now that the Week has been inaugurated by the S. P. C. A. of Madras it behoves all public organizations and also private individuals interested in the happiness of the animal kingdom to co-operate with them actively in their work and thus try to make the 'Week' a brilliant success that it richly deserves to be. Here in our country also 'people should talk it, the press should publish it, the teachers should teach it and the ministers should preach it.'

The idea of kindness to animals is not new to us. It is ancient and is even enjoined on us by our religion. Manu has said that the tying of a diseased or a weak animal to the yoke is a sin. He even says that the stealing of straw to feed a starving ox or a cow should not be condemned. We even find animals 'sanctified by divine contact on the steps by the divine throne.' In Egypt we have heard Apis as having manifested as Bull and Pasht as Cat. To the Hindu the Bull of Lord Siva, the Swan of Brahma and the Eagle of Vishnu are objects of veneration. Among the Parsis, Mithna had his Bull, and the Chaldaean Oannes had his Fish. Among the Christians the Lamb constitutes a favourite animal and there cannot be a more tender and loving name ascribed to Christ than that of the 'good shepherd.' To the Hindus, Krishna was Gopala, the 'Cowherd'. Everywhere we find the same idea repeated and the animal is encircled with the halo of divinity. To the Hindu, who sees one life, one consciousness in all beings, vegetable, animal and man, the animal shares the life that lives in the man. He is taught to see God in the animals around him and such teaching has the humanizing effect on the relation between man and animal. In addition to all this the cattle, the ox that ploughs the field and the cow that gives the milk are looked upon with great reverence, for on them the agricultural prosperity depends. The cow is regarded as the mother and is religiously tended and fed. On a particular day in the year, i.e. on *Mattupongal Day*, the cow is washed, brushed and decorated with flowers—even literally worshipped. The cow again is looked upon as the best omen by a Hindu before he starts on any journey.

While man has shown his love towards the animal in such ways, the animal is no whit behind in its love towards man also. Instances are not wanting to show that animals have not only rendered help to man in some way or other but also on some occasions have even saved human lives. In the *Ramayana*, we read how the squirrel helped Sri Rama, in its own humble way, in

19793

putting up the bridge connecting India and Lanka, the island of Ceylon, and how the dainty stripes over the tiny creature were the result of the caressing strokes of the divine fingers. There is also a Christian legend that when Jesus hung dying on the cross, He felt the flutter of some bird against his right hand and when he opened his weary eyes He found a tiny brown bird making feeble attempts to pull out the nail that had crucified the Lord. 'His life-blood had stained the tender breast-feathers; He smiled and blessed; and ever after the crimson breast was the mark of all the robin-race and they became the Robin Red-breasts, best loved of English birds.' Leaving aside legends, we can also cite instances of heroic deeds of our brothers in the animal world quite in recent times. Near the monastery of St. Bernard in the Alps is erected a monument in memory of a splendid St. Bernard dog and on it is inscribed: 'Barry the heroic. Saved the lives of forty persons and was killed by the forty-first.' Quite unusually the personal column in the London *Times* reported the death of a dog named Tom at Torquay for he had saved the life of his mistress twice during the war and again before his death, jumped over a high bank into a canal and saved a child, without being asked. At Brioude in Central France, the life of a girl was saved by some cows which drove away the boars that attacked the child. In our own country, in the town of Karachi an incident took place when a dog, the guardian of the six children of one Mr. L. G. Brown, a local window cleaner, dragged a baby from beneath the wheels of a motor car, and paid for its heroism with its life. Instances could be multiplied. But these must suffice to show, how on several occasions our mute brothers of the animal world have come to the rescue of their fellow-brother of the human world.

These are the creatures to whom we are asked to be kind, creatures when they suffer could only moan but can never complain. The terrible overloading of bullock carts that we see in the streets of Madras is shocking and let us in this week strive by all possible means to put an end to that barbarity. Let us in these and succeeding days form ourselves into bands of mercy for the protection of the weak. Let us, as Dr. Besant has very truly remarked, 'be tender and compassionate to these younger souls encased in animal bodies and let our superiority be the measure of our gentleness. Then shall the whole atmosphere of our surroundings change, and cruelty, ill-treatment, indifference will give place to mercy, gentleness and tenderness. Animals have their rights and we have duties towards them for rights belong to the weak and duties to the strong. Let us deserve and win that noblest of all titles: "The friend of all creation."' *The 'Madras Mail,' dated 20th November, 1924.*

I

எஸ்.பி.ஸி.ஏ.யின் மகாநாடு.

ஒரு புதிய யோசனை.

நவம்பர்மீ முதல்தேதியன்று வெஸ்லி காலேஜியில் சென்னை எஸ். பி. ஸி. ஏ. யின் சார்பாக வாயில்லாப் பிராணிகளிடத்தில் ஜீவ காருண்யத்தைக் காட்டுவதைப் பாடசாலைகளின் மூலமாகவும் மதஸ்தாபனங்களின் மூலமாகவும் விருத்தி செய்வதற்காக ஒரு மகாநாடு கூடிற்று. அச்சமயத்தில் சென்னையிலுள்ள அத்தியக்ஷக்குரு சபைத்தலைமை வகித்தார். கனம்: ஜட்ஜி ஆட் ஜர்ஸ், டாக்டர் பெஸண்ட், லேடி சதாசிவ ஐயர், டாக்டர் க்ரேவ்லி, திவான்பஹதூர் பாரங்குஸ நாயுடு, ராவ்சாயப் கிருஷ்ணராவ் பான்ஸலே, ஸி. எஸ். கோவிந்தராஜ முதலியார். ரெவரெண்டு டி. ஜி. எம். லீத், கோவிந்ததாஸ் சதுர்புஜதாஸ், ராவ்சாயப் ஜி. வெங்கிட்டரங்காராவ் முதலிய கனவான்கள் அம்மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள்.

அச்சங்கத்தின் காரியதரிசியாராகிய மிஸ்டர் எம். ஏ. திருநாராயணாச்சாரியாரவர்கள் ஜீவகாருண்யத்தைப்போதிக்க நியமிக்கப்பட்டவாரத்தை நடத்த சில முறைகளை யனுசரிக்கலை, இந்த மகாநாட்டின் முக்கிய எண்ணம் என்பதைத் தெரிவித்தார். பின்பு இந்து ஹைஸ்கூல் தலைமை உபாத்தியாயர் மிஸ்டர் பி. ஏ. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் இந்த ராஜதானியில் நாடகசாலைகளிலுள்ள எல்லாருடைய மனதிலும் ஜீவகாருண்யவிஷயம் பரவி வருகிறதென்றும், மாணவர்களும் இவ்விஷயத்தில் சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளவும், பிராணிகளிடத்தில் அன்பு என்ற வியாசத்தை எழுதவும், உற்சாகத்துடன் முன்வர ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இவ்வாரத்தில் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் பிள்ளைகளுடைய

மனது உருகும்படி பிரசங்கங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

ரெவரெண்டு மிஸ்டர் லீத் அவர்கள் ஜீவ காருண்யத்தைப் போதிக்க ஒருவாரம் நியமிக்கப்பட்டது புகழத்தக்கதென்றும், பிள்ளைகள் செய்யும் ஹிம்சையில் பலவித மிருக்கின்றனவென்றும், மனிதர்கள் பிராணிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையை நன்று வளரும்படி உபாத்தியாயர்களாயுமிருக்கும் மிஷினெரி கனவான்கள் போதிக்கலாமென்றும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் படிக்கவரும் மாணவர்களுக்குப் பிராணிகளை நடத்தும் விதம் அவைகளிடத்தில் பிரியமாயிருக்கும் விதம் முதலிய விஷயங்களைப் போதிக்கலாம். மேலும் இந்து மகமதிய, கிறிஸ்துவபண்டிகை தினங்களில் உபந்நியாசங்கள் செய்யலாமென்றும், இவ்விதம் செய்வதால் அதிக மேன்மை உண்டாகும் என்றும் அந்த வாரத்தில் எல்லாக் கோயில்களிலும் இந்த சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றி உபந்நியாசம் செய்யலாமென்றும் சொல்லிமுடித்தார்.

டாக்டர் பெஸண்ட் அம்மையார் இந்த வாரம் மிகவும் மேன்மையானது. வாயில்லாப்பிராணிகளுக்கு ஜனங்கள் செய்யவேண்டிய கடமையை அவர்களுடைய மனதில் புதிய உணர்ச்சியை உண்டாக்குமென்றும், பிராணிகளின் கழுத்தில் சிறிய பலமுள்ள கட்டையைக் கட்டுவதும், அவைகளின் தலையிலிருந்து முன்னங்காலுக்கு கயிற்றைக் கட்டுவதும், கூண்டுகளில் பக்ஷிகளை அடைத்து வைப்பதும், மிகவும் கொடூரமான வழக்கங்களென்றும், இவைகளை அடியோடே நீக்க முயலவேண்டு மென்றும் சொன்னார்கள். மேலும் ஜனங்களுக்கு இவ்விஷயத்தைப் போதிக்கவேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும், உதவியற்ற பிராணிகளுக்கு ஜனங்கள் உண்மையாகவே கெடுதியை விளைவித்து வருவதை அவர்கள் செவ்வனே தெரிந்துகொள்ளுமாறு செய்யவேண்டுமென்றும் திருத்தமாகச் சொன்னார்கள். கடைசியாக இந்தவாரம் பிராணிகளிடத்தில் பிள்ளைகள் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்பதை விருத்திசெய்யுமென்றும், பொது ஜனங்களும் இம்முயற்சி ஜயமடையுமாறு முயலுவார்களென்றும் தாம் நம்புவதாகச் சொன்னார்கள்.

ஒரு பார்ஸி கனவான் இவ்விதம் செய்ய திரவியம்வேண்டும், திரவியசகாயம் செய்ய பிரமுகர்கள் முன்வருவார்களென்றும் சொன்னார். ஹமீத்ஹுஸேன் என்பவர் மகமதியர்களும் இவ்விஷயத்தில் ஊக்கமாயிருந்து இந்த மேன்மையான விஷயத்திற்கு உதவிபுரிய தயாராயிருக்கின்றார்களென்றும், மகமதிய மதத்தில் பிராணிகளிடத்தில் அன்பும், இரக்கமும் விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் எல்லா நற்காரியங்களில் அதிக ஊக்கமாயிருந்துவரும் ஜனாப் சி. அப்துல் ஹகீம்சாயப் அவர்களும் மற்ற பிரமுகர்களும் இவ்வாரம் ஜயமடையுமாறு உழைப்பார்களென்றும் சொன்னார்.

"அதிகமாய் குரூரமான காரியங்கள் புத்தியின்மையாலும், யோசனை யின்மையாலும் நடைபெறுவதால், சிறுவர்கள் படிக்கும் பாடசாலைகளில் அவர்கள் படிக்கும்பொழுது பிராணிகளிடத்தில் பிரியமாயிருக்க வேண்டுமென்ற இக்கடமையைப் போதிக்கவேண்டும். ஆகையால் மதக்கொள்கைகளைப் போதிக்கும் ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் இந்தவாரத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் பிராணிகளிடத்தில் காட்டவேண்டிய அன்பின் மேலான முக்கியத்தைப்பற்றி பிள்ளைகளுக்கும் போதிக்க வேண்டுமென்பது இம்மகாசபையின் விருப்பம்" என்ற தீர்மானத்தைச் சபைத்தலைவரே பிரேரேபித்தார். பின்பு குரூரச் செய்கைக்கு முக்கியகாரணம் யோசனையின்மையும், புத்தியில்லாக் குறையும்தான். ஆகையால் பிள்ளைகள் சிறுவர்களாயிருக்கும்பொழுதே போதிக்கவேண்டியதவசியம். இவ்விதம் நாம் நிதானமாய்ப் பிராணிகளைக் குரூரமாய் நடத்தும் விஷயத்தில் செய்யும் முயற்சி பொது ஜனங்களின் மனஉணர்ச்சியை அதிகமாய்ப் பலப்படுத்தும். பிராணிகளிடத்தில் அன்புவைத்தல் என்ற விஷயம் எல்லா மதஸ்தர்களுக்கும் பொதுவானது. அவர்கள் யாவரும் இதைச் செவ்வனே அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களெல்லாம் இந்த இயக்கம் ஜெயமடையுமாறு யாவரும் முயலுவார்களென்று தாம் நம்புவதாகச் சொல்லி முடித்தார்.

அத்தீர்மானத்தை யாவரும் ஒரேமனதாய் அங்கீகரித்தார்கள். மிஸ்டர் திருநாராயணாச்சாரியாரவர்கள் இந்தவாரம் நவம்பர்மீ மூன்றாவது வாரத்தில் நடைபெறுமென்று தெரிவித்தார். திவான்பஹதூர் பாரங்குஸ நாயுடு அவர்கள் சபைத்தலைவருக்கு வந்தனமளித்த பின் மகாநாடு கலைந்தது.

II
ஜீவகாருண்யத்தைப் போதிக்க நியமிக்கப்பட்ட வாரம்.

மேற்கூறிய மகாநாட்டில் செய்த தீர்மானப்பிரகாரம் சென்னை வாலிப இந்தியச் சங்கத்தின் ஆதரவின்கீழ் ஒரு கூட்டம் கோகலே மண்டபத்தில் கூடிற்று. அச்சமயம் நியூ இந்தியா பத்திரிகையின் மானேஜர் மிஸ்டர் டி. கே. திலாங்க் சபைத்தலைமை வகித்தார். சில கனவான்கள் பிராணிகள் பக்ஷிகள், பூச்சிகள் முதலியவைகளிடத்தில் அன்பாயிருக்கவேண்டுமென்ற விஷயத்தைப்பற்றி வெகு உருக்கமாக பல கதைகளைக்கொண்டு உபந்நியாசங்கள் செய்தார்கள். பின்பு சபைத்தலைவர் அநேக கதைகளை திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னார். அவைகளில் முக்கியமானது "தமக்கு பூனையிடத்தில் அதிகப் பிரியமென்றும், அதனால் தம்முடைய நண்பர்கள் தம்மைப் பைத்தியக்காரனென்றும்" சொன்னார்களாம். கடைசியாக பிராணிகளை ஹிம்சிக்கிறது பாபமென்றும், அதைத் தடுக்கவேண்டுமென்ற கடமையும், அன்பும் நமக்கு ஆநந்தத்தையும், சுகத்தையும் உண்டாக்குமென்றும் சொல்லி முடித்தார்.

இவ்விதமே அநேக பாடசாலைகளிலும் கோயில்களிலும் உபாத்தியாயர்களாலும் மதக்குருக்களாலும் பிரசங்கங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. மிஸ்டர் ரங்கசுவாமி ஐயங்காரவர்கள் இந்து ஹைஸ்கூலிலும் இன்னும் சில பாடசாலைகளிலும் மேஜிக்லேண்டர்ன் மூலமாக சிறந்த உபந்நியாசங்கள் தமிழிலும் இங்க்லீஷிலும் செய்துவந்தார். இவ்விதமே வெளி ஜில்லாக்களில் நடந்திருக்குமென்று நம்புகிறோம். அடுத்த வருஷத்திலும் இவ்விதமே இந்த புதிய இயக்கம் இன்னும் அதிக விருத்தியடையுமென்று நம்புகிறோம். மேலும் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் ஜீவகாருண்ய சங்கமொன்று ஏற்பட்டு அதிலுள்ள பிள்ளைகள் மாதமொருமுறை வியாசம் எழுதி படித்துவந்தால் மிகவும் நல்லது.

III
நாமதேவர்.

நாமதேவர் அதிக வணக்கமாய் "ஓ ஸ்வாமீ வீஸோபாகேசர் விளம்பிய ஞானோபதேசத்தாலும் தேவரீர் திருவருள் விசேஷத்தாலும் இப்போது தேவரீர் திருவுளம்பற்றியருளியபடியே தேவரீரை ஸமஸ்த சேதநாசேதனங்களுக்குத் தாயகமாகவும் நாயகமாகவும் நன்குமதித்திருக்கின்றேன்" என்று கூறினார். அதற்குப் பகவான் மிகக் களித்து வேறொருநாள் நாமதேவருடைய ஞானயோக முதிர்ச்சியைச் சோதிக்கவேண்டும் என எண்ணி தானொரு சுணங்கன் வேடந்தாங்கி பண்டரிபுர வீதிகளில் திரிந்து பாகவதர்கள் கூட்டங்கூடிப் புசிக்கும் இடங்களுக்குப் போக அவர்கள் அந்த நாயை வெருட்டித் துரத்தினார்கள். அங்கிருந்த சிலர் தாம் உண்கின்ற இடத்துக்கு அது வந்ததென அஸூயை கொண்டார்கள். அந்த நாய் அவர்கள் ஏமாந்திருக்கப் பார்த்துப் பாகசாலைக்குள் நுழைந்து சோறு கறிகள் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களில் ஒன்றையும் விடாமல் வாய் வைத்து எச்சிலாக்கியது. அங்கிருந்தார் அதனைப் பிடிக்கவும் அடிக்கவும் முயன்றார்கள். அது அவர்களைக் கடிக்கவும் ஓட்டம் பிடிக்கவுமாய், தப்பித்துக்கொண்டது. இங்ஙனம் இந்த நாய் எங்கெங்குபோனாலும் அங்கங்கும் ஓட்டப்பட்டதன்றிப் பக்ஷம் காட்டப்பட்டதாகாமல் தன் பசிக்கு ஒரு கவளமும் பெறாமல் அலைந்தது.

இதனைக்கண்ட நாமதேவர் இரங்கி தமது கையில் ஓர் அப்பத்தை வைத்துக்கொண்டு அதற்குக்காட்டி அழைத்தார். அது ஓடோடி வந்து அந்த அப்பத்தை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு, ஓட்டம் பிடித்தது. அப்போது அவர்க்கு வீஸோபாகேசர் விளக்கி அருளிய அகண்ட ஞானோபதேச மகத்துவத்தால் பார்த்த இடம் எல்லாம் பகவத் சொரூபமாய் விளங்கியது. அந்தச் சுணங்கனை ஸாக்ஷாத் பண்டரிநாதனாக மதித்து அதனிடத்திற்பக்தி பூண்டு ஒரு கிண்ணத்தில் நெய்வார்த்து எடுத்துக்கொண்டு, ஓ ஸ்வாமி வெறும் அப்பத்தை உண்ணவேண்டாம், அதுவாய்க்கு முறடாய்ப் பல்லுக்கு அசையாமல் இருக்கும். இதோ என் கையில் கிண்ணம் நிறைய நல்ல வாசனையுள்ள நெய், இதனில் நனைத்துத் தருகிறேன்; அப்பத்தை இங்கே கொண்டுவருக. என்னிடத்தில் தருக. நான் தின்றுவிடமாட்டேன். உனக்கே கொடுக்கிறேன் பார். நெய்யில் நனைத்தால் அது உனது வாய்க்கு எத்தனை மெதுவாய் இருக்கும் தெரியுமா! இங்கேவா! எங்கள் அப்பன் அல்லவா நீ என்று சொல்லிக்கொண்டே அதனைப் பின்பற்றிச்சென்று தடவிக்கொடுத்து மடிமேல் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு அதன் வாயிலிருந்த அப்பத்தைப் பக்குவமாய் வாங்கிச் சிறிய துண்டுகளாக்கி ஒவ்வொரு துண்டாய் நெய்யில் ஊறவைத்து மெதுவாக்கி அதன் வாயில் அன்போடு ஊட்டினார். அந்த நாயும் அந்தத் துண்டுகளில் ஒன்று தவறாமல் அவர் மடிமேலிருந்தபடியே எல்லாவற்றையும் மென்று மென்று சுவை கண்டு விழுங்கிவிட்டு அவர் கையை வாயை முகங்களை நக்கி வாலாட்டிக்கொண்டிருந்தது.

இவர் இங்ஙனம் செய்ததைக்கண்ட பாகவதர்கள் சிரித்தார்கள். நாமதேவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்தது. ஆகையால் நாய்க்கு அப்பத்தை ஊட்டினான். நாய்க்கு அப்பத்தைக்காட்டுவதே பாவம் என்றால் ஊட்டுவது மகாபாவம் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா என்று ஒருவரோடொருவர் முணமுணவென்று பேசிக்கொண்டார்கள். வேறு சில நன்மதிவாணர் இவர் அகண்ட பரிபூர்ண ஞானி ஆகையால் இவர்க்கு அகிலமும் பகவத் சொரூபமாய்த் தோன்றுகின்றன. இச்சுணங்கனைப் பகவானாக எண்ணி ஆராதிக்கின்றார். இது மிகமேலான காரியமேயன்றோ.

IV
மநுநீதிச் சோழமன்னன்.

திருவாரூரில் நெடுநாட்களுக்கு முன்னர் மநுநீதிகண்ட சோழமன்னன் அரசுபுரிந்து வந்தான். அந்த நாட்டில் மக்கள் அக்கிரமமென்பதையே அறியாதவர்களாய் உண்மையும் கடமையும் கருணையுமே தமது வாழ்வின் நோக்கமாகக்கொண்டு இன்பமான வாழ்க்கை வாழ்ந்துவந்தனர். ஒருவரை யொருவர் துன்புறுத்துவது அந்நாட்டிலில்லை. அபாயம் நேரிட்டால்—அக்கிரமம் நடந்தால் அவர்கள் தங்கள் குறையை அரசனுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அரண்மனை வாயிலில் ஒரு மணி கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த அரசன் நீண்டநாளாகப் பிள்ளையில்லாதிருந்து தவங்கிடந்து ஒரு உத்தமமான—மிகுந்த அழகுள்ள—புத்திசாலியான ஒரு ஆண்குழந்தையைப் பெற்றான், வளர்த்தான். ஒருநாள் அவ்வரசிளங் குமரன் தனது தோழர்களுடன் ரதத்திலேறி ராஜவீதியில் உலாவரும்போது பயமறியாத இளம் பசுங்கன்றொன்று துள்ளிக் குதித்துத் தேர்க்காலிலகப்பட்டு உயிர் நீங்கியது. இத்துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாத அதன் தாய்ப் பசுவானது துடித்தது; மறுகியது; இங்குமங்கும் ஓடியது; தவித்தது; கதறியது. ஒரு மனிதனைக் கொலை செய்தால் எத்தனை போலீஸ்! எத்தனை கோர்ட்டு! எத்தனை விவகாரம்! தன் அருமை மகவையிழந்த பசுவிற்கு யார் துணை? உடனே பசுவானது சென்று அரண்மனை வாயிலிலுள்ள மணியை அடித்தது. கட்டியகாலம் முதல் அன்றுவரை அசைப்பாரற்றுத் தூங்கிக்கிடந்த மணி அடிபடவே, அரண்மனை கலங்கிப் போய்விட்டது. அரசன் பயந்து என்ன அநியாயம்! என்ன தீங்கு! யாது நடந்தது! என்று கதறிக்கொண்டு ஓடிவந்தான். கண்ணீரைத் தாரை தாரையாக வடித்துக்கொண்டு வீதி வீதியாகக் கடந்து கன்றிறந்து கிடப்பதைக் காட்டிய பசுவையும் இறந்த கன்றையும் அரசன் பார்த்தான். சகிக்க முடியவில்லை. நடந்தவற்றை யறிந்தான். இதற்கென்ன போம் வழியென்று மந்திரிகளை வினவினான். அவர்கள் சாஸ்திரவிதிப்படி தானம் முதலியன செய்யவேண்டுமென்றனர். பசுவின் வருத்தம் மாறும்படியான பரிகாரஞ் செய்யவேண்டும்; மற்றவை பரிகாரமன்று என்று அரசன் தேர்ந்து பசுவின் துன்பத்தை அரசனாகிய தான் அடையவேண்டுமென்று கருதிவிட்டான். தனது அருமையான ஒரே மகனை, உலகாள வளர்ந்த உத்தமக் காளையைக் கிடத்தி அவன்மீது தேரைச் செலுத்திக் கொல்லென்று மந்திரியை யேவினான். மந்திரி சென்று பிள்ளையைக் கொல்ல மனம் வராது தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டான். பின்னர் அரசன் தானே மகனை நடுவீதியிற் கிடத்தித் தேரைச்செலுத்திக் கொன்று அப்பசுவானது அடைந்த புத்திரசோகத்தை அடைந்தான். அரசிளங் குமரன் கன்றை வேண்டுமென்று கொல்லவில்லை. தற்செயலாகத் தேர்க்காலில் விழுந்து கன்றிறந்தது. அதற்காக அரசன் மகனைக்கொன்று ஈடுசெய்தான். நாம் ஆடுகளை மடக்கிக்கொண்டு கதறக் கதறக் கழுத்தை யறுக்கலாமா? இதற்கெப்படி ஈடு செய்ய வேண்டியிருக்குமென்பதை யோஜிக்க வேண்டாமா?

காரைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம்,
காரைக்குடி.

V

ஆயுதபூஜை.

பூஜை என்றால் சேவித்தல், நமஸ்கரித்தல், கௌரவித்தல் எனப்படும். இவை தெய்வங்களுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் உரியது. பிராணனில்லா ஜடவஸ்துக்களாகிய இயந்திரங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவற்றைப் பூஜிப்பதென்பது அவற்றைச் சுத்தஞ்செய்தல், பழுதுபார்த்தல், பத்திரப்படுத்தல், புதியவைசெய்தல் என அமையும். தொழிலாளிகள் தங்கள் தொழிலுக்கு அத்தியாவசியமான ஆயுதங்களைச் சுத்தஞ்செய்து மஞ்சள் குங்குமமிட்டு ஒழுங்குபடுத்திவைத்து தெய்வத்தை வணங்கி, "தெய்வமே! எங்கள் தொழிலுக்கு உதவியாக இவ்வாயுதங்களைக் கொடுத்து, எங்களைக் காப்பாற்றுகிறீர். இனியும், இவைகளால் நாங்கள் நற்பயன் அடையும்படி கிருபை செய்யவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்து, தெய்வத்திற்குத் தூபதீப நைவேத்தியங் கொடுத்து ஆராதிக்கவேண்டும். இதுதான் ஆயுதபூஜையின் கருத்து. இதுவே பூர்வீக ஆசாரம். அஞ்ஞானத்தால் நாம் இம்முறையைவிட்டு ஆசை என்னும் பேய்களுக்கு அடிமைகளாகிவிட்டோம். ஆயுதபூஜையின் கருத்தை மறந்து அதனை அநாகரீகமும், அநாசாரமும், கருணையுள்ள மனத்திற்குச் சற்றேனும் ஒவ்வாததுமான பூஜையாகச் செய்துவிட்டோம். நமது வயிற்றை நிரப்ப, கடவுளைச் சாந்தப்படுத்துவதாகப் பாவனைகாட்டி, யாதொரு குற்றமும் செய்யாத ஊமைகளும் ஏழைகளுமாகிய உயிர்களைக் கொலைபுரிந்து, சுத்தஞ்செய்யப்பெற்ற ஆயுதங்களின்மீது இரத்தத்தைத் தெளித்து அசுத்தப்படுத்துகிறோம். அந்தோ! ஈதென்ன முறை!

இரக்கமென்பதே யில்லாமலும், பூததயையென்பதே காட்டாமலும், கடவுளின் புத்திரஸ்தானத்திலிருக்கும் அகில ஜீவஜந்துக்களைக் கொன்று, செய்யும் பூஜையானது, சர்வஜீவதயாபராகிய கடவுளால் அங்கீகரிக்கப்படுமா? அத்தகைய பூஜையால் அவருக்குக் கிருபை யுண்டாகுமா? அவருடைய கருணை நமக்குக் கிடைக்குமா? சற்று சிந்தியுங்கள்! புண்ணிய பூமியில் இச்சிறந்த மானிட ஜன்மமெடுத்ததும், பாதநாட்டார் என்ற பெயர் வகித்ததும், ஆறறிவுபெற்றதும், அதோடு பல சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்ததும் ஆயிரக்கணக்கான எளிய நிரபராதிகளை எண்ணில்லாத உபத்திரவங்களுக்கு உட்படுத்திக் கொல்வதற்குத்தானா? ஆதலால், கொல்லா விரதத்தை மேற்கொண்டு உயிர்களுக்கு அபயதானம் புரியுங்கள்! உலகமெல்லாம் சுகமாயிருக்கவேண்டும், "லோகா சமஸ்தா சுகினோபவந்து" என்பது ஆன்றோர் அருள் வாக்கியம். இது பிரகாசமாகவேண்டும். "அஹிம்சா பரமோ தர்ம" என்பதைக் கைக்கொண்டு செய்தலே கடவுள் முன்னிலையில் சிரேஷ்டமும் உண்மையுமான பூஜையாகும். இதுவே நமது பாவங்களைப் போக்கத்தகுந்த நல்ல மார்க்கமுமாகும்.

ஜீவகாருண்ய சங்கம், கோலார் தங்கவயல்.

VI

ஒரு பயங்கரமான காட்சி.

நாய்களைக் கொல்லக் கொண்டுபோகும் கூலியாட்கள் சிறிதும் ஜீவகாருண்யமின்றி, குரூரமாய் நாய்களின் கழுத்தில் கயிற்றைச் சுருக்கிட்டு, தெருக்களில் இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். ஒரு கொலைபாதகன் சின்னாட்களுக்கு முன் இவ்விதம் ஒரு நாயை மதராஸ் மெயிலாபீஸுக்கு எதிரில் கொண்டு போவதை ஒரு ஐரோப்பிய மாதும் ஒரு இந்திய கனவானும் கண்டு நடுநடுங்கி, இக்கோரமான செய்கையைத் தடுக்க முயன்றார்களாம். அப்பாதக னறிவின்மையால், வெகு நேரம் வரைக்கும், இவர்கள் சொல்லுக்கு இணங்கவே யில்லையாம். கடைசியாக அவனை இணங்கும்படிச் செய்தது இவர்களுக்கு வெகு கஷ்டமாக இருந்ததென மதராஸ் மெயில் பத்திரிகை மூலமாகத் தெரிகிறது. இக்கோரச் செய்கையை கவர்ன்மெண்டாரும், கார்ப்போரேஷனைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களும் சீக்கிரம் தடுக்க முயலுவார்களென்று நம்புகிறோம்.

197931

PRINTED BY GEORGE KENNETH AT THE DIOCESAN PRESS, POST BOX 455, MADRAS—B7479.

ANNOUNCEMENT

The Madras S.P.C.A. Prize Essay Competition for 1924.

The subjects for this year's Prize Essay Competition are—

(1) For College Students. **'The use and value of cows, specially in India.'**

(2) For High School Students. **'Care and Treatment of Pets.'**

One gold medal will be awarded for the best English Essay written by a student (boy or girl) of any College in the Presidency (including Mysore) on the subject prescribed above for College students; and one gold medal and one silver medal for the best English and the best Vernacular Essay respectively by a student (boy or girl) of any School in the Presidency (including Mysore) on the subject prescribed above for School students. The essays ought to be sent so as to reach the Honorary Secretary on or before the 1st February, 1925.

The conditions of the competition and any other information on the subject can be obtained from the Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.

Convictions for the Year 1924.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following CONVICTIONS for cruelty to animals were obtained in Madras for the 12 months of 1924 by the Society's Agents :—

1.	Working Horses in an unfit state	73
2.	Do. Ponies do.	511
3.	Do. Bullocks do.	1,748
4.	Do. Buffaloes do.	2
5.	Do. Mules do.	...
6.	Cows ill-treated	1
7.	Calves do.	40
8.	Fowls do.	...
9.	Donkeys do.	1
10.	Goading Bulls	...
11.	Overloading	...
12.	Owners causing cruelty	10
	Total ...	2,386

1924–ஹூத்தில் 12 மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த தண்டனைகளின் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ ஹிம்ஸையான குற்றங்கள் 1924–ஹூத்தில் 12 மாதங்களில் இந்தச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1.	உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டித்த குற்றம்	73
2.	,, குதிரைமட்டங்களை ,, ...	511
3.	,, எருதுகளை ,, ...	1,748
4.	,, எருமைக் கிடாக்களை ,, ...	2
5.	,, கோவேறு கழுதையை ,, ...	....
6.	பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	1
7.	கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	40
8.	கோழிகளை ,, ...	....
9.	கழுதைகளை ,, ...	1
10.	எருதுகளை [illegible]லால் தூண்டினது	....
11.	அதிக பாரத்தை [illegible]யது	....
12.	சொந்தக்காரர்[illegible]சய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்	10
	மொத்தம்	2,386